כל דזבין מבי דינא אדעתא למיפק ליה קלא

הוא דובין קמ"ל: רשב"ג אומר כו': ועד כמה

אמר רב הונא בר יהודה אמר רב ששת עד

פלגא תניא נמי הכי אמר רשב"ג ב"ד

שמכרו שוה מאתים במנה או שוה מנה

במאתים מכרן קיים אמר אמימר משמיה דרב יוסף יב"ד שמכרו בלא הכרזה נעשו

כמי שמעו בדבר משנה וחוזרין נעשו ודאי

מעו דתנן שבשום היתומין שלשים יום יושום

ההקדש ששים יום ומכריזין בבקר ובערב

אי מההיא הוה אמינא ה"מ שליח אבל ב"ד

לא קמ"ל איתיביה רב אשי לאמימר שום

הדיינין שפחתו שתות או הותירו שתות

מכרן במל הא שוה בשוה מכרן קיים מאי

לאו דלא אכרוז לא בדאכרוז הא מדםיפא

בדאכרוז הוי רישא בדלא אכרוז דקתני סיפא

אם עשו אגרת בקורת אפי' מכרו שוה מנה

במאתים או שוה מאתים במנה מכרן קיים

אלא לעולם בדלא אכרוז ולא קשיא יכאן

בדברים שמכריזין עליהן כאן בדברים שאין

מכריזין עליהן הואלו הן דברים שאין מכריזין

עליהן העבדים והמטלטלין והשטרות עבדים

מעמא מאי שמא ישמעו ויברחו מטלטלין

ושטרות שמא יגנבו יואיבעית אימא כאן

בשעה שמכריזין כאן בשעה שאין מכריזין

דאמרי נהרדעי לכרגא למזוני ולקבורה י

מזבנינן בלא אכרותא יואב"א כאן במקום

שמכריזין כאן במקום שאין מכריזין דאמר

רב נחמן מעולם לא עשו אגרת בקורת

בנהרדעא סבור מינה משום דבקיאי בשומא

א"ל רב יוסף בר מניומי לדידי מיפרשא לי

מיניה דרב נחמן משום דקרו להו בני אכלי

נכסי דאכרזתא אמר רב יהודה אמר שמואל

מטלטלין של יתומים שמין אותן ומוכרין

אותן לאלתר רב חסדא אמר אבימי מוכרין

אותן לשווקים ולא פליגי הא "דמיקרב שוקא

דעקרתינהו לנשואין ואינה בכלל שאר תקנות שגזרו חכמים לכל שאר הנשואות שלריכות להמתין אחר יליאתן מבעליהן שלשה חדשים ש:

גיטין נב: ב"מ קח:, ג) יכמות קיג. [ב"מ סו.], ד) [יכמות

קה: [כ מ פוז], י) פכר.], ס שם קח., ו) [יבמות לד: לה.], ז) ני"י כי"י, ח) [לעיל

י) [סד"ה על מנת], ל) [וע"ע

מוס' יבמות פה. ותוס' ב"מ סו. ד"ה בלאות],

לעזי רש"י

מוסף רש"י

. שום היתומים שלשים יום. ב"ד היורדים לנכסי יתומים למוכרן להגבות לבעל

מוב, שמין את הקרקע ומכריזין לי יום כל הרולה ליקח יבא ויקח (ערבין בא:).

(م.], در

[יבמות לד:],

נר מצוה

מד א מיי׳ פי״ב מהלכ׳ מלוה ולוה הלכה י טוש״ע אה״ע סי׳ קד סעיף ב וטוש״ע ח״מ סי׳ קט סעיף ג: בח ב מיי שם הלכה ח טוש"ע אה"ע שם

סעיף א וטוש"ע ח"מ שס סעיף א: משיף מו. מש ג מיי' פ"ד מהלכי

ערכין הלכה כז סמג עדין קלא: עדי ה ו ז ח מיי פי"ב מהלי מלוה ולוה הלכי סמג עשין לד טוש"ע אה"ע סי׳ קד סעיף ד וטוש״ע ח״מ

סי קט סעיף ג: נא ט מייי פכ"ד מהלי אישות הלכה ה סמג קטו סעיף ה ווסי׳ קנה סעיף

ין: גב י מייי שם הלכה ב טוש"ע שם סיי קטו מעיף ד: גג ב מיי׳ שם טוש״ע שם : סעיף בד ל מיי שם הלכה ה

טוש"ע שם סעיף ה: נה מ מיי פי"א מהלי גירושיו הלכ' יו סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי׳ קנה סעיף י: גר ג מיי׳ שם הלכה טו סמג

שם ועשין מח טוש"ע שם סעיף וסי' ו סעיף ב: בו ם מיי׳ שם הלכה כב סמג כשיף ו וסי קנה סעיף י:

תוספות רי"ד יהב״ד הן מוכרים בהכרזה קלא אית ליה ובטוח הוא הלוקח כיון שלא יצא עליו ערעור שוב לא יצא והו״ל כלוקח שלא באחריות דלא ליהדר איתמי קמ"ל דכתבינז ליהו איונמי קמ"ל זכוובינן ליה אחריות על היתומים מסתמא אע"פ שלא פי׳ להז הלוקח שבאחריות אני לוקח ומכאן יש להוכיח שראובן שמכר שדה לשמעון . שלא פי' לו לא . רמחח בטונם שלא פיי לו לא באחריות לא שלא באחריות שכותבים לו אחריות דכל דזבין באחריות זבין ומה דאמרי׳ בשנים אוחזין עביד איניש דזבין ארעא ליומי דוקא בדחתם שטרא סתם שלא באחריות זבין ומ"ה לא כתבם לך אחריות ולא תלינן בט״ס. אבל כ״ז דלא כתיב שטרא דין הוא דליכתיב . ליה אחריות אע"ג דהוה סתם דכל דזבין באחריות זבין ואע"ג דאמר שמואל די בין אריך לימלך דלמא תנאה הוה בינייהו למיזבן שלא באחריות אבל כ״ז לעולת דהוה המכר מחת מאן דזבין באחריות זבין עד דמפרש שלא ראחריוח: אמר שמכרו שלא בהכרזה נעשו כמי שטעה בדבר משנה שעשו עשוי וישלם הטעות מביתו אלא הדרי זביני דתנן בערכין שום היתומים ל' יום ושל הקדש ס' יום ומכריזין עליהם בבוקר ובערב איתיבי' ר"א לאמימר שום הדיינים שפיחתו שתות הא שוה בשוה קיים מאי לאו בדלא אכריז לא בדאכריז והא מדסיפא בדאכריז רישא בדלא אכריז דקתני סיפא אם

אגרת בקורת. הא דמנן בפ"ק דב"מ (דף כ.) אגרום שום ואגרות מזון רגיל ר״ת לומר מדלא קאמר שטרי שום שטרי מזון כדאמר שטרי חלילה ומאונין שטרי בירורין נראה לו דקרי אגרת מה שב"ד שבמקום זה שולחין אגרותיו לב"ד אחר לשום

ולמזון לפלוני אבל הכא לא אפשר לפרושי הכי ולעיל בשלהי אף על פי (דף סד.) כותבים אגרת מרד על ארוסה. מ"ר: אלן דברים שאין מכריזין עליהם העבדים והשמרות והמשלשלים. אית לן לאוקמא הני מטלטלין ושטרות כגון שייחדן לה לכתובה א"נ דתפסן מחיים דאי לאו הכי לא גביא להו לא אשה ולא בעל חוב: והאילונית אין לה בתובה. ואין לדייק הא גיטא בעיא כדפרישית בפרק המדיר (לעיל עב:)י): ולא מזונות. לא תימא שניה דאין לה מזונות ה"מ לאחר מיתה אבל מחיים אית לה דהשתא אלמנה לכ"ג דאית לה לאחר מיתה לית לה מחיים דלמא תחעכב גביה כדאמרי' ביש מותרות (יבמות דף פה. ושם) כ"ש הך דלית לה לאחר מיתה [דמחיים נמי לים להן ולא חימא נמי דמחיים לים לה אבל לאחר מיתה אית לה כאלמנה לכ"ג דהא בהדיא קתני ביש מותרות (ג"ו שם) אלמנה לכ"ג אית לה מזונות שניה אין לה מזונות ויש לה מזונות דקאמר היינו בעל כרחך לאחר מיתה ודומיא דהכי אמרינן בשניה דאין לה: ולא בלאות. במקום אחר פרש"י מה שנותר משחקי הבגדים ואומר רבי דא"כ ה"ל למימר בלאותיה קיימין כדאמרינן בכל דוכתא לעיל אע"פ (דף סג:) ועוד הא בלאות היינו בעל כרחיה מה שבלה ולא השחקים שנותרו דאמרינן בגמרא דממאנת אי דאיתנהו אידי ואידי שקלה. מ״רי: רב תני קשנה

יוצאה בגם. פי׳ נמתני׳: אינה צריכה להמתין. להסים לישנה דגור שמוחל בזנות דקטנה בשלהי ד' אחין ניבמות דף לד: ושם) דמיחלפה בגדולה הכה שאני דמיאונה מוכיח עליה:

תנינא הא דמרחק שוקא רב כהגא הוה בידיה שכרא דרב משרשיא בר חילקאי יתמא שהייה עד ריגלא אמר אע"ג דנפל ביה איצצתא מייתי זוזא חריפא רבינא הוה בידיה חמרא דרבינא זומי יתמא בר אחתיה הוה לדידיה נמי חמרא הוה קמסיק ליה לסיכרא אתא לקמיה דרב אשי א"ל מהו לאמטויי בהדן א"ל זיל לא עדיף מדידך: בותני פיהממאנת השניה יוהאילונית אין להן כתובה ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות אם מתחלה נשאה לשם אילונית יש לה כתובה יאלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיום

ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולממזר יש להם כתובה: **גבו'** רב תני קטנה יוצאה בגט אין לה כתובה וכל שכן ממאנת שמואל תני ממאנת אין לה כתובה אבל יוצאה בגם יש לה כתובה ואזרא שמואל למעמיה דאמר שמואל ממאנת לאין לה כתובה יוצאה בגם יש לה כתובה יממאנת לא פסלה מן האחין סיולא פסלה מן הכהונה יוצאה בגט פסלה מן האחין ופסלה מן הכהונה ייממאנת אינה צריכה להמתין שלשה חדשים וצאה תחתיו שהרי בעלה חייב במזונותיה אלא שאם הלך למדינת הים ולוותה ואכלה ועמדה ומיאנה אינו משלם: **ולא בלאות.** שחקי בגדים שהביאה לו בשומא ולבשן הוא אינו מחזירן לה ביציאתה: אלמנה לכהן גדול. יש לה כתובה מפני שהיא פסולה וולדה פסול על ידי נשואין לפיכך אינה מרגילתו אלא הוא מרגילה ומשדלה לינשא לו לפיכך קנסו אותו ליתן כתובה: גבל רב תני קענה היוצאה בגע אין לה כחובה. קסבר אין נישואי קטנה אלא כמפותה בעלמא: לא פסלה מן האחין. שמותרת לקרוביו כאנוסה וכמפותה דתנן (יבמות דף מ.) נושא אדם אנוסת אביו כו': ולא פסלה מן הכהונה. משום גרושה שאין אלו גירושין אלא עקירת נשואים הראשונים דאמרה אי אפשי בקדושי אמי: ממאנת אינה לריכה להמתין שלשה חדשים. לאחר מיאונה

> עשו אגרת ביקורת אפילו מכרו שוה ק' בר' או שוה ר' בק׳ מכרן קיים לא קשיא כאן בדברים שמכריזין עליהם כאן בדברים שאין מכריזין עליהן. פי׳ רישא דמתני׳ דמיירי בדלא אכרי הרא ברברים שאין מכריזים עליהם ואלו הן דברים שאין מכריזין עליהן העבדים והשטרות והמטלטלין וטעמא מאי אמר עולא עבדים שמא ישמעו ויברחו מטלטלים ושטרות שמא יגנבו ואבע״א כאן בשעה שמכריזין עליהם כאן בשעה שאין מכריזין עליהן דא״נ לכרגא ולמזוני ולקבורה מוכרין בלא הכרזה. פי׳ שאין להם פנאי להמתין ימי משך הכרזה. ואב״ע כאן במקום שמכריזין כאן במקום שאין מכריזין דאר"ג מעולם לא עשו אגרת ביקורת בנהרדעא סבור מינה משום דבקיאין בשומא אר"י ב"מ לדידי מפרשי מני דר"ג משום דקרי להו בני אכלי נכסי דאכרותא. פי וזילא להו מילתא מפני שאין הבעלים מוכרים ברצונם: אר"י א"ש מטלטלין של יתומים שמים אותם ומוכרין אותם לאלתר ר"ח אמר אבימי מוליכים אותם לשוק. ולא פליגי הא דמיקרב יומא

כל דובין מבי דינה הדעתה דנפיק ליה קלה זבין. לפי שהן מוכרים בהכרוה ובטוח הלוקח שחילו היו עליה עסיקין היו יולחין ומערערין הלכך שלא באחריות הוא לוקח קמ"ל: וחוזרין. ואין אומרין מה שעשה עשוי וישלם מביתו אלא הדרי זביני: נעשו. בתמיה. הא ודאי

טעו בדבר השנוי במשנה: שום ההקדש. גזבר המוכר קרקע של הקדש: ששים יום. מושכים ימי הכרוה: שמה יגובו. כשנחספין לראותם כדי ללוקחם: [השטרות. שמוכרין שט"ח של יתומים לאחרים]: שעה שאין פנאי להמתין משך ימי הכרזה כגון לכרגא ולמזוני ולקבורה: לכרגא. לפרוע למלך כסף גולגולת היתומים: משום דקלו להו כו'. גנאי וחרפה היא להם כשקונים נכסים שבית דין מוכרין לפי שמחמת דוחק שהנושה לוחך את היתומים או את הלוה לוקחים הלקוחות בזול ומבזין אותן וקורין להן אוכלי שדות הכרזה לאלפר. סמוך למיתת אביהן שלא ירקבו: דמקרב שוקח. יומה דשוקה: אינצא. טעם הקרוב להחמין איגרו"ר בלע"ו: זווא חריפא. ממהר לבא לפי שהכל לריכין לכך ומביאין מעות ואין מקיפין להן באשראי: לסיכרא. שם מקום: מהו לאמטויי. שיש לחוש שלא תטבע הספינה: מתני' השניה. שניה לעריות בפ׳ ב׳ (דף כת.): אין להן לחובה. ממאנת משום דמעלמה יולאה. שניה קנסא דרבנן הוא כדאמרינן ביבמות בפרק יש מותרות (דף פה:) מפני שהיא מרגילתו לנושאה שאינה מפסדת כלום בנשואין שאינה נפסלת בהן וולדה כשר. איילונית משום דמקח טעות הוא: ולא פירות. דין פירות והוא פירקונה שתקנו חכמים תחת פירות נכסי מלוג שהוא אוכל אין לה ואם נשבית אינו חייב לפדותה דתנאי כתובה ככתובה וכיון דאין לה כתובה אין לה תנאי כתובה. יוואית דאמרי כלומר אף לא פירות אם אכלן אין משלם לה פירות נכסי מלוג שאכל ואע"ג דקיימא לן בפרקין דלעיל (דף מו:) תקנו פירקונה תחת פירות נכסי מלוג שהוא אוכל כדתנוח) לא כתב לה אם תשתבאי אפרקינך חייב לפדותה והאי לא קרינן בה ואותבינך לי לאינתו אפי׳ הכי לא ישלם פירות דתנאי כתובה ככתובה כי היכי דקנסוה רבנן דלא גביא נכסי לאן ברזל שהכניסה לו משלה בתורת כתובה קנסוה נמי דלא תגבה מיניה פירות שאכל בתנאי כתובה של פירי שהוא תנאי בית דין שאינו כתוב בשטר הכתובה ואף דין פירות] וכן מזונות נמי תנאי כתובה נינהו ולקמן בפרק בתרא (דף קו:) אמרינן כילד אמרו ממאנת אין לה

נשעה שמכריוין. כדמפרש שיש שהן מדברי סופרים המפורש ביבמות

לכרגא. לפרוע כסף גולגלתה למלך, ולמזוגי. למזון אלמנה יהבנות שב"ד מוכרין בנכסי ימומין ולקבורה. לקבור את המת (ב"מ קח: וכעי"ז לעיל פז). מזבנינן. נכסי יתומיס, בלא אכרזתא. לפי שחיו פנאי (גיטין נב:) שאין שהות ומתון לדבר (לעיל פז.) דמשום רווחה דיתמי לה משהיגן למילתא פן יכעום שוטר המלך, וכן חסרון מזונות ולנזיון המת (ב"מ קח:). הממאנת. קטנה שהשיאתה 'תומה לדעתה אמרו חכמים יכולה למאן, דמן התורה אין מעשה למאן, דמן התורה אין מעשה קטנה כלום, ואמה אינה זוכה וה לחדשה. ורבט הוא דתקון מנהג הפקר וישמרנה בעלה, והם אחרו דחני לה בחיאוו. אין לה כתובה ואף מה שהכניסה לו בנדונייתה ושמחתו בכתובתה וכל שכו לבעל כרחיה נפחא (ב"מ סז.). השניה. שניום לנוכיום שנזכו לה כתובה, דקנסא הוא דקנסינן לה מפני שמרגילתו עליה כדאמרינו דידחיה כדאמרינן (פֿה:), דוכרניתא דלא ילדה, לשון איל, אין לה כתובה שמקחו טעות, דלאו אדעתא דהכי נסבה. ואע"ג דכי מחלה היא נדוניה דילה למוסרה בידו טעות הויא, מחילה בטעות הוים מסילה (ר"ח חד). סיים מנחים (ב מיחו). דרא פירות. נכסים שנפלו לה נירושה אחר שנשאה, חיקנו חכמים שהבעל אוכל פירות, ולה תיקנו תחתיהן שאם נשבית חייב לפדותה משלו, ואלו אף על פי שאין להם וחנו חף ענ פי שחין נהם תקנת פירות, שאם נשבית לא יפדנה, דלא קרינא בה ואותבינך לאינתו, אפילו הכי לכשתלא לא יחזיר לה פירות שאכל (שש). ולא בלאות. הכניסה לו בגדים בנדונייתה. אפילו יש מהם קיימים לא יחזיר בלאומיהן (שם).

תוספות רי"ד (המשך) הוה בידי׳ שכרא דר״מ ב״ח יתמאי שהיי׳ עד ריגלא אמר אע"ג דהוה בי' איצצא כעין קיהא קצת ריגלא מייתי ליה יוזי חריפא שלא יהא צריך למכור בהקפה רבינא הוה בידיה חמרא דרבינא זוטי יתמי ב״א הוה לדידיה נמי אתא לקמיה דר״א א״ל אי . (מסקנא) ומשהינאז ליה הכא

שראל לנו״מ י״ל כתובה. פי׳ ממאנת והשני׳ ואיילונית א״ל כתובה הממאנת משום דמעצמה יוצאה ואיילונית מפני שהוא מק״ט ושני׳ לערוה קנסוה כדאמרן בפ׳ י״מ מפני שהיא מרגילתו לנושאה שאינה מפסדת כלום בנשואין הללו שאינה נפסלת בכך לכהינה ולדה נמי כשר: רב תני קטנה יוצאה בגט א״ל כתובה שאין מעשה קטנה כלום וכ״ש ממאנת ושמואל תני ממאנת א״ל כתובה אבל יוצאה בגט יש לה כתובה וקר״ל כשמואל בדיני ואודא שמואל לטעמיה דא״ש ממאנת א״ל כתובה יוצאה בגט י״ל כתובה ממאנת לא פסלה מן האחים ולא פסלה מן הכהונה יוצאה בגט פסלה מן האחין ופסלה מן הכהונה ממאנת א"צ להמתין ג' חדשים

מזונות אי אתה יכול לומר ביושבת

יולאה